

خروج نیروهای انگلیسی از خلیج فارس پس از سال‌ها استعمار در خاورمیانه (1970م)

منطقه خلیج فارس طی سال‌های طولانی، محل حضور بیگانگان استعمارگر بود و در این میان، انگلستان به عنوان استعمار پیر، در طول قرن‌های متمادی، منطقه خلیج فارس را محل تاخت...

منطقه خلیج فارس طی سال‌های طولانی، محل حضور بیگانگان استعمارگر بود و در این میان، انگلستان به عنوان استعمار پیر، در طول قرن‌های متمادی، منطقه خلیج فارس را محل تاخت و تاز خود قرار داده بود. وقوع جنگ جهانی دوم، تغییر و تحول در عرصه روابط بین‌الملل، شکل‌گیری قدرت‌های جدید سیاسی، اعتراضات جهانی به مقوله استعمار علنی و اوج‌گیری قیام‌های استقلال طلبانه باعث شد تا انگلستان به استعمار و حضور علنی در مناطق جهان پایان دهد. در این میان، انگلستان ضمن به جا گذاشتن جای پا در این مناطق، به آنها خودمختاری و سپس استقلال اعطا می‌کرد. این امر در خلیج فارس به صورتی دیگر جلوه نمود. از یک طرف آمریکا جای‌گزین انگلستان شده بود و از سوی دیگر، بحرین به تحریک انگلستان، عزم استقلال و جدایی از ایران برافراشته بود. در این زمان، استراتژی ایران بر مذاکره پیرامون جزایر سه‌گانه ابوموسی، تنب کوچک و تنب بزرگ قرار گرفته بود و پیشنهادات مختلف دیگر از جمله غیرنظامی کردن جزایر و یا اجاره طولانی مدت آنها، مورد بررسی قرار می‌گرفت. در این بین، انگلستان طی برنامه‌ای خروج از خلیج فارس را در 22 نوامبر 1971م عملی کرد و مشکلات مرزی و از جمله اختلافات ایران و اعراب را باقی گذاشت. یکی از نتایج برنامه‌ریزی‌های انگلستان، دخالت سازمان ملل و همه‌پرسی مردم بحرین برای استقلال در 15 اوت 1971م، بود که در نهایت به استقلال و جدایی بحرین از ایران منجر شد.